

Stones, Pierres branlantes, som findes i Frankrig, England og Spanien fortrinlig Opmærksomhed. De ere store Steenmasser, der ligge i en saadan Ligevægt paa een, undertiden ogsaa paa to Stene, at de letteligen kunne sættes i en svingende Bevægelse, uden at falde. Enkelte af dem kunne svinge i adskillige Secunder inden Bevægelsen ganske ophører. Deres Bestemmelse i Oldtiden er ubekjendt; men det lider vel neppe nogen Tvivl, at den har været religiøs; og formodentligen vare de, om ikke Symboler af Guddommen, saa dog Orakler, eller maaskee vare de begge Dele tillige. I vort Norden vidste man hidindtil kun med Vished at der fandtes een, nemlig ved Stavanger Kongsgaard i Norge. Om der findes af dem i Sverrig er endnu ikke tilfulde afgjort. Men paa sin Visitatsreise paa Bornholm opdagede Biskop *Münter* to saadanne Stene der paa Öen, og en tredie blev kort derpaa ogsaa funden. De ere alle i Nærheden af hinanden, i den høieste Egn i Landet, som kaldes Almindingen; enhver af dem ligger paa tvende Stene; de have en Bevægelse af 2, 3 til 4 Tommer, de tvende fra Nord til Syd, den tredie fra Nordost til Sydvest, og deres Beliggenhed danner en meget spids, næsten ligebenet Triangel, hvis længste Sider ere 566 og 567 Alen, men hvis Grundlinie ikkun holder 25 Alen. Disse Mindesmærker hidrøre fra den fjerneste Oldtid, og ere uden Tvivl ældre end den Odinske Religion, saa at de maaskee kunne regnes med blandt Grundene til den Formodning, at i den ældste Fortid Celtiske Stammer have nedsat sig i vore Lande.

Professor *P. E. Müller* forelagde Selskabet Resultatet af sine vidtløftige Undersøgelser om Forholdet mellem den ældste tydske og nordiske Poesie; en indviklet Opgave, der meget har sysselsat de tydske Lærde; hvis Lösning giver Vink angaaende de germaniske Folkstammers Herkomst, og i Særdeldshed er vigtig for at bestemme Ælden, Eiendommeligheden og den historiske Betydning af de ældste

nordiske Digtninger. Sammenligner man det berømte Niebelungen Lied, samt Digtet om hörnen Siegfried med de eddiske Sange, finder man, at *Sigurds* og *Brynhildes* Skiæbne, tillige med Niebelungernes Nederlag, begge Steder besynges. Form og Stof vise sig langt yngre i de nævnte tyske Sange end i de eddiske, og meget vorder i hine først ret* forstaaeligt, ved at oplyses af disse. Men de tyske Digte fra det trettende Aarhundrede pege hen til ældre Digte over samme Gjenstand, og man kan forfølge disses Spor i Tydskland indtil det 8 Aarhundrede. Paa den anden Side nödes man til at antage, at de fleste eddiske Sange om disse Helteslægters Skiæbne maae være fra det 9 Aarhundrede. Det er historisk vidst, at de hedenske Skalde hentede mange af deres Digterbilleder fra denne Sagnkreds, og meget sandsynligt at dette Digersprog allerede i det 6 Aarhundrede har været brugt i Norden. Men den ældste Form, hvori Sagnet er bleven bevaret, saavel i Norden som i Tydskland, er uhistorisk, i det man paa begge Steder har blandet den til *Sigurds* og *Brynhildes* Skjæbne knyttede Alle med Erobreren *Attila*, og nu vilkaarligen forbundet denne Sagnkreds i Tydskland med *Theodorich*, ja siden endog med senere Helte; i Norden med *Helge*, *Svanhilde*, og siden med *Regnar Lodbrog*. Afsondrer man det der er det oldnordiske og oldtyske Sagn særegent, blive ikkun Hovedpersonerne *Sigurd* og *Brynhilde*, *Gud-rune* (*Grimhilde*) og *Atle* tilbage. Sagnene om disse synes at være lige gamle i Skandinavien og Tydskland, maa altsaa være medbragt fra de germaniske Stammers fælles Fædreland.

Professor *J. Möller* har forelæst Selskabet en Afhandling om den *Billighed*, *Historieskriveren* bør vise. Efter at have bestemt Begreber om denne Dyd, viser han hvor nødvendig den er, naar Retfærdighed af menneskelige Dommere skal öves. Til den Ende gennemgaaes og afvises de tre Hovedindvendinger: at Naade i saa Fald vilde komme til